

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 103.490 van 11 februari 2002  
in de zaak A.104.916/XIV-4620.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  Advocaat B. VRIJENS,  
                  kantoor houdende te 9000 GENT,  
                  Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1.    de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.    de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 10 januari 1968 en van Indische nationaliteit, op 21 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 5 december 2001 om 10.30 uur, alwaar de behandeling van de zaak, na een tegensprekelijk debat, wordt uitgesteld naar de terechtzitting van woensdag 30 januari 2002 teneinde te onderzoeken of de verzoekende partij zich nog steeds op het grondgebied van het Rijk bevindt en of hij nog getuigt van het rechtens vereiste belang;

Gelet op de beschikking van 20 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 januari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 20 maart 2001 en verklaart zich op dezelfde datum vluchteling.

1.2. Op 26 maart 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“ (...)

Betrokkene werd verhoord op 9 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Punjabi machtig is.

Betrokkene verklaart de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Faridabad. Betrokkene beweert sinds 1997 voor het bedrijf ‘Chandak’ te werken. Hij zou er geld hebben geïnd bij de verkoop van alcohol. Op 29 augustus 1998 zou hij samen met H. en B. hebben gewerkt. Toen ze ‘s avonds met de auto richting bedrijf reden, zou B. een fiets hebben omvergereden. H. zou zijn uitgestapt om de fiets recht te zetten. Op dat moment zouden twee mannen (N. B. en D. P.) zijn beginnen te vechten. Volgens betrokkene zouden ze de leiders zijn

(van) 'Bajrang-Dal' en 'Rashtriya Swayam Sewak Sang' (RSS) (extremistische Hindoebewegingen). Betrokkene en B. zouden dan ook zijn uitgestapt en er zou een gevecht zijn ontstaan waarbij betrokkene werd verwond aan het hoofd. Toen er nog meer mensen bij kwamen, zouden ze snel terug in de auto zijn gesprongen en naar het politiekantoor van Neemuch zijn gereden. Ze zouden de politie van het gevecht hebben verteld maar de politie zou niks hebben gedaan. Op hetzelfde moment zouden namelijk N. B. en D. P. het politiekantoor zijn binnengekomen. Die laatsten zouden de politie hebben verteld dat betrokkene en zijn twee collega's (met) het gevecht begonnen waren. Volgens betrokkene zou de politie hen hebben geloofd omdat N. B. en D. P. connecties zouden hebben gehad met S. P., een plaatselijk 'Bharatiya Janata Party'-lid. De politie zou betrokkene en zijn 2 collega's hebben beschuldigd van moord - poging tot moord; de volgende dag zouden ze naar de Javadgevangenis zijn gebracht. Drie dagen later zouden ze zijn vrijgelaten op borg. Ze zouden na hun vrijlating onmiddellijk Neemuch hebben verlaten. Betrokkene zou enkele dagen bij zijn oom in Faridabad hebben geloged, maar zou dan op verschillende plaatsen hebben gewoond. In 2000 zou B. te Ganganagar door de politie van Neemuch zijn gearresteerd en zou volgens betrokkene nog steeds in de gevangenis verblijven. De politie zou ook verschillende keren bij betrokkenes ouders zijn langsgeweest op zoek naar hem. Hij verklaart op 8 november 2000 New Delhi te hebben verlaten om via Moskou en Hongarije op 20 maart 2001 in België aan te komen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene heel vaag blijft over de beschuldiging die de aanleiding vormde tot zijn arrestatie. Hij verklaart zeker te zijn over artikel 307 'Indian Penal Code' (IPC, Indisch strafwetboek), maar niet over de inhoud ervan. Hij zegt eerst dat hij denkt dat het beschuldiging van moord is, maar later nuanceert hij dat en spreekt hij over poging tot moord. Na raadpleging van artikel 307 IPC blijkt echter dat voor deze beschuldiging onder geen enkele voorwaarde borg wordt toegekend. Aangezien betrokkene blijft volhouden beschuldigd te zijn (op grond) van (artikel) 307 IPC en op borg te zijn vrijgekomen, komt de geloofwaardigheid van de beweerdte beschuldiging in het gedrang. Te meer omdat betrokkene het land probleemloos kon verlaten met een paspoort op eigen naam, wat geenszins wijst op een intentie tot vervolging vanwege de autoriteiten van zijn land. Bovendien beweert betrokkene dat N. B. en D. P.. het gevecht zijn begonnen omdat zij iets tegen het bedrijf 'Chandak' hadden en ze dachten dat betrokkene een belangrijke functie had in het bedrijf. Ze zouden volgens betrokkene contacten hebben met het bedrijf 'Avinash and group'. Dat bedrijf zou de plaatselijke alcohol distributie hebben gedaan, vóór 'Chandak' in Neemuch werkzaam was. Beide heren zouden daar niet gelukkig mee zijn geweest. Zij zouden daarom de beschuldiging van art. 307 IPC hebben ingediend bij de politie. Dit alles wijst echter niet op een vervolging door de autoriteiten omwille van één van de criteria opgesomd in de Geneefse Conventie, aangezien het hier gaat om problemen van gemeenrechtelijke aard. Derhalve ressorteren betrokkenes vermeende problemen niet onder de Vluchtelingenconventie. Betrokkene legde ook een kopie van zijn rijbewijs voor maar dat document is niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

## 2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk en vreemd is aan de Vluchtelingenconventie.

Dat in eerste instantie verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker voor de beschuldiging (op grond) van (artikel) 307 IPC onmogelijk borg kon worden verleend.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat voormelde vaststelling weerlegt wordt door een betrouwbaar schrijven uit Neemvich-Indië dd. 29.04.2001, waarin duidelijk gesteld wordt dat door de 'High Court' in Indië onder beschuldiging van 307 IPC wel borg kan worden toegekend aan de verdachte (cf. stuk 2).

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelde dat de geloofwaardigheid van verzoeker aangaande de beschuldiging in het gedrang komt.

Dat de bestreden beslissing, welke ondermeer besluit tot een bedrieglijke asielaanvraag, niet afdoende gemotiveerd is.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker probleemloos met zijn paspoort op eigen naam Indië kon verlaten.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat verzoeker een land, waar massaal de mensenrechten geschonden worden en corruptie heerst (U.S. Department of State 'India Country Report on Human Rights Practices for 1999, cf. stuk 3), via omkoping gemakkelijk kon ontvluchten.

Dat verweerder met de sociale, economische en politieke toestand van verzoekers land van afkomst geen rekening hield en derhalve de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting schendde (schond).

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers problemen van gemeenrecht zijn en niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie.

Dat evenwel verweerder geen rekening hield met de connecties die N. B. en D. P. -personen waarmee verzoeker in zijn land problemen kende- hebben met het 'Bharatiya Janata Party'-lid en met de weinig rooskleurige toestand van de mensenrechten in Indië.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen.

De bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. 'De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen.'

Dat verzoeker verwijst naar het recentste rapport van het U.S. Department of State 'India Country Report on Human Rights Practices for 1999' dd. 25.02.2000, aangaande de mensenrechten in Indië anno 1999. Daaruit blijkt dat de 'Bharatiya Janata Party' in Indië aan de macht is en het voor het zeggen heeft, dat de mensenrechten in Indië massaal geschonden worden, dat willekeurige arrestaties plaatsvinden en dat discriminatie alom tegenwoordig is.

Dat, gezien de informatie uit het laatste rapport van het U.S. Department of State dd. 25.02.2000 aangaande de mensenrechten in Indië, verweerder in de bestreden beslissing niet zomaar kon stellen dat verzoekers vrees voor vervolging vreemd is aan de Vluchtelingenconventie, wanneer immers personen, die connecties hebben met de regeringspartij, in het geding betrokken zijn.

Dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde. Dat verweerder naliet rekening te houden met de zwakke positie van verzoeker en met de weinig rooskleurige situatie van de mensenrechte(n) in Indië. Dat verweerder in geen geval verzoekers vrees voor vervolging in zijn land grondig heeft onderzocht en getoetst aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder het artikel I, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk en vreemd is aan de Vluchtelingenconventie.”;

2.2. Overwegende dat, met betrekking tot de vaststelling van de Commissaris-generaal dat de door verzoeker ingeroepen feiten als louter interpersoonlijk en van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard dienen te worden beschouwd, de verzoekende partij uit het oog verliest dat de Conventie van Genève vereist dat de gevreesde vervolgingen gebeuren wegens het ras, de godsdienst, de nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van de vluchteling; dat het evident is dat, om een gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen aannemen, de vereiste vrees moet beantwoorden aan de criteria die in die Conventie zijn vastgelegd; dat door dit

te overwegen de Commissaris-generaal de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengt;

Overwegende dat de verzoekende partij in wezen niet betwist dat haar asielmotieven interpersoonlijk en van gemeenrechtelijke aard zijn; dat zij er niet in slaagt aan te tonen dat deze feitelijke vaststelling van de Commissaris-generaal onjuist is; dat het feit dat de belagers van verzoeker al dan niet politieke connecties hadden, de stelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht;

Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt, gezien zijn beslissing verkeerdelijk zou steunen op het feit dat voor beschuldigingen vallend onder artikel 307 van het Indisch Strafwetboek geen invrijheidstelling mits betaling van een borgsom mogelijk is; dat uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit aspect van de zaak grondig heeft onderzocht en tot de vaststelling kwam dat een strafrechtelijke kwalificatie van moord of moordpoging niet kan leiden tot een (voorlopige) invrijheidstelling mits de betaling van een borgsom; dat het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent voornoemde beschuldiging in het gedrang komt, op goede gronden steunt; dat het document dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en waaruit zou blijken dat India wel borg zou verlenen inzake voornoemde beschuldiging dateert van na de bestreden beslissing, met name 29 april 2001, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit document niet bij zijn beslissing kon betrekken; dat het de Raad van State niet toekomt om te oordelen over de waarde van voornoemd document, aangezien de Raad enkel een wettigheidscontrole uitoefent;

Overwegende dat met betrekking tot zijn probleemloze vlucht uit het land van herkomst met een Indisch paspoort verzoeker aanvoert dat hij het land kon ontvluchten door omkoping; dat verzoeker deze bewering niet kan bewijzen en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij dit feit in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft aangehaald, zodat het geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing;

Overwegende tenslotte dat verzoeker zich met betrekking tot de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht beperkt tot een algemene en vage uiteenzetting, die niet meer inhoudt dan de bewering dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag ten gronde had moeten onderzoeken; dat verzoeker verder geen concrete elementen aanhaalt waaruit deze schending zou moeten blijken;

Overwegende dat verzoeker verwijst naar Mensenrechtenrapporten waarvan hij de inhoud niet betreft op zijn eigen situatie;

Overwegende dat verzoeker geen enkel gegeven aanhaalt waaruit blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op  
elf februari tweeduizend en twee, door :

|       |                   |                                      |
|-------|-------------------|--------------------------------------|
| de H. | D. MOONS,         | wnd. kamervoorzitter,<br>staatsraad, |
| Mevr. | M. VAN LIMBERGEN, | griffier.                            |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. VAN LIMBERGEN.**

**D. MOONS.**